

Θαύματα αγίων

✘ Για να είμαι ειλικρινής, όταν συνέθετα αυτό το θέμα, αμφιταλαντεύτηκα όσον αφορά στο ποια κατηγορία θεμάτων θα έπρεπε να ενταχθεί. Το ξεκίνησα με το σκεπτικό να δημοσιευθεί στα Αστεία, όμως κάτι δεν μου καθόταν καλά. Γιατί πέραν του ιλαρού του πράγματος, το θέμα «βρομάει» από χιλιόμετρα απάτη (όπως και όλο το οικοδόμημα φυσικά Θρησκεία-Εκκλησία-Χριστιανισμός) γι' αυτό εντάχθηκε και στην ανάλογη κατηγορία θεμάτων με τις Απάτες. Απάτη, γιατί είναι φανερό ότι το εκάστοτε ιερατείο, βασιζόμενο στην πνευματική ένδεια του λαού, τις προκαταλήψεις και τις δεισιδαιμονίες, τις οποίες δημιούργησε το ίδιο εντέχνως, ανέβασε σε τέτοιο βαθμό το επίπεδο ευπιστίας και αυθυποβολής του «ποιμνίου» του, ώστε να μπορεί να χωνεύει «αμάσητα» παραμυθάκια και τερατολογίες σαν αυτές που ακολουθούν -και που αποτελούν ένα ελάχιστο δείγμα του «θαυματολογίου» της Εκκλησίας. Απάτη, για χάρη σ' αυτές τις ηλιθιότητες δημιουργήθηκαν στρατιές αγίων, που σήμερα «τρέφονται» με τάματα και δωρεές -και κοντά σ' αυτούς, τρέφονται (κυριολεκτικά όμως) και τα παράσιτα που διαιωνίζουν αυτές τις μπούρδες που τους περιβάλλουν- από το υστέρημα απελπισμένων, ανιδιοτελών ή και θρησκόληπτων πιστών (που μάλλον επάνω τους βρίσκει εφαρμογή το «πίστευε και μη ερεύνα»). Γιατί αγαπητέ αναγνώστη, μπορείς να φανταστείς για παράδειγμα την ψυχολογία ενός καρκινοπαθή, όταν γνωρίζει ότι υπάρχει και για την περίπτωση του άγιος που θεραπεύει «πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν», με ειδικότητα μάλιστα στην «θεραπεία» του καρκίνου; Διανοείσαι τι μπορεί να κάνει πάνω στην απελπισία του; Αν βγει ένας κομπογιαννίτης και πει «θεραπεύω τον καρκίνο», το πιθανότερο είναι ότι θα παρέμβει εισαγγελέας (λέμε τώρα). Όταν όμως η Εκκλησία, λέει ότι «ο άγιος Παρθένιος θεραπεύει τον καρκίνο ως προστάτης των καρκινοπαθών» (για τις «προστασίες» των αγίων, θα γίνει αναφορά σε μελλοντικό θέμα κι εκεί θα γελάσει ο κάθε πικραμένος), δεν τρέχει κάστανο, θεωρείται κάτι το απολύτως λογικό και φυσιολογικό.

Όπως θα διαπιστώσετε, στις περισσότερες περιπτώσεις στις οποίες σημειώθηκαν «θαύματα» κατά τα μαρτύρια αγίων, ακολουθείται μια συγκεκριμένη πλοκή: Οι άγιοι υπομένουν καρτερικά -με την βοήθεια του Θεού βεβαίως- τα βασανιστήριά τους όπου συμβαίνουν πράγματα και θάματα. Όλως περιέργως όμως, τα «θαύματα» παίρνουν τέλος, όταν εμφανίζεται το σπαθί του δήμιου (φαίνεται ότι ο «Παντοδύναμος» έχει κάποιο...πρόβλημα εδώ). Κάποια άλλα «θαύματα», ίσως

αυθόρμητα να φέρουν τα χαμόγελο στα χείλη σας και ταυτόχρονα να σαν κάνουν να κουνήσετε το κεφάλι σας, αναλογιζόμενοι τι είναι ικανός να πιστέψει ο άνθρωπος...

Άγιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης

Ο Πανάγαθος Θεός έδωσε στον Άγιο Γεράσιμο πολλά χαρίσματα. Συνομιλούσε με τα άγρια θηρία, τον υπάκουαν και τους έδινε ονόματα, ζούσε με ελάχιστη τροφή, άντεχε τις κακουχίες και τον καύσωνα, ήταν ήρεμος και δε θύμωνε, είχε μεγάλη υπομονή, έκανε πολλή άσκηση και εργαζόταν πολύ, αγρυπνούσε και προσευχόταν ασταμάτητα. Ήξερε να διαβάσει τις σκέψεις των άλλων, γνώριζε από πριν αυτά που θα γίνονταν στο μέλλον. Ένα άλλο χάρισμα ήταν ότι έβλεπε από μακριά αυτά που γίνονταν σε ένα μέρος, χωρίς να είναι παρών. [...] Το μεγαλύτερο όμως χάρισμα ήταν το θαυματουργικό. Ο άγιος έκανε θαύματα όταν ήταν ζωντανός, αλλά εξακολουθεί να κάνει και μετά το θάνατο του. Στις μέρες μας ακόμα εξακολουθεί να κάνει πολλά θαύματα.

Ανάσταση νεκρού (best of! :good:)

Όταν ακόμα ήταν στη ζωή ο άγιος Γεράσιμος αναστήσε ένα νεκρό. Πώς όμως έγινε το μεγάλο και παράδοξο αυτό θαύμα; Κάποτε κοιμήθηκε κάποιος μοναχός της Λαύρας και δεν το έμαθε ο άγιος, που ήταν τότε ηγούμενος. Όταν κτύπησε το σήμαντρο για την κηδεία του, πήγε κι ο γέροντας στο ναό. Όταν είδε το λείψανο λυπήθηκε γιατί δεν τον αποχαιρέτισε, πριν φύγει από τη ζωή. Πήγε λοιπόν κοντά στο φέρετρο και λέγει στον πεθαμένο:

- Σήκω, αδελφέ, να αποχαιρετιστούμε.

Τότε ο νεκρός μοναχός αναστήθηκε, σηκώθηκε και αποχαιρέτισε τον άγιο. Αυτός μετά του ξαναείπε:

- Κοιμήσου τώρα μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία, οπότε θα σε αναστήσει ο Χριστός.

Πραγματικά ο μοναχός ξαναπήκε στο νεκροκρέβατο και συνέχισε τον αιώνιο ύπνο του .

Άγιος Μακάριος

Ο άγιος Μακάριος (19 Ιανουαρίου) θεράπευσε έναν ιπτάμενο δράκο, ο οποίος κατέβηκε γονάτισε με ευλάβεια και φίλησε το χέρι του αγίου!

Άγιος Δονάτος

Ο επίσκοπος Ευροίας, Δονάτος (30 Απριλίου), σκότωσε ένα άλλο δράκο με ροχάλα, φτύνοντάς τον! Ο ίδιος άγιος ανέστησε κι ένα νεκρό, ο οποίος «εμποδίζετο από ένα δανειστήν εις το να ενταφιασθή, ανίσως δεν πληρώση τα δάνεια άσπρα οπού

του εχρεώσται. Αφ' ου δε ο νεκρός εσυνωμίλησε με τον δανειστήν διά το ζητούμενον χρέος, και αφ' ου εσχίσθη η ομολογία του χρέους, τότε πάλιν τον επρόσταξεν ο άγιος να κοιμηθή, έως οπού να γένη η κοινή ανάστασις όλων των νεκρών». Ο συγκεκριμένος άγιος, θα μπορούσε κάλλιστα να είναι ο προστάτης των εφοριακών (αν δεν είναι ήδη δηλαδή...).

Άγιος Ναρσής

Ο άγιος Ναρσής, αρχιεπίσκοπος το επάγγελμα, εξορίστηκε από τον Αρειανιστή αυτοκράτορα Βάλεντα μαζί με τους 72 επισκόπους του σ' ένα έρημο νησί. Εκεί κινδύνευσαν να πεθάνουν από πείνα, όμως ο καλός Γιαχβέ έστειλε τρικυμία και τεράστια κύματα με αποτέλεσμα να πεταχτούν στην ξηρά πολλά ψάρια, αλλά και ξύλα. (Τώρα τι δουλειά είχαν τα ξύλα στη θάλασσα ένας Γιαχβέ ξέρει...). Οι μοναχοί μάζεψαν τα ξύλα και έβαλαν τα ψάρια επάνω τους και εκ θαύματος τα ξύλα πήραν φωτιά από μόνα τους άν και βρεγμένα. Αφού έφαγαν αρκετά ο άγιος έσκαψε με τα χέρια του μια τρύπα στην άμμο απ' όπου ξεπήδησε καθαριο νερό και φυσικά όλοι ήπιαν και ξεδίψασαν. Σιγά το θαύμα θα πει κανείς. Όμως όλο αυτό συνεχιζόταν για εννέα ολόκληρα χρόνια!

Παναγία

Συνεχίζουμε με το «βαρύ πυροβολικό» της θαυματολογίας, την Παναγία, με ένα σχετικά πρόσφατο «θαύμα» της, το οποίο έγινε γνωστό μέσα από πρωινή ενημερωτική εκπομπή («Καλημέρα με τον ANT1» - 12/08/05) μέσα από αφήγηση ιερέα, που αναμετέδωσε αυτά που άκουσε:

Τον Δεκέμβριο του 2004 βγήκε απ' τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ένας Σαουδάραβας μουσουλμάνος, βαθύπλουτος και διηγήθηκε το εξής ζωντανό, συγκλονιστικό γεγονός που έζησε και του άλλαξε όλη του τη ζωή: (το είπε από την τηλεόραση, ραδιόφωνο και κυκλοφόρησε και σε εφημερίδες, περιοδικά και φυλλάδια σε όλη τη Σαουδική Αραβία, Συρία, Παλαιστίνη και προφανώς όλες τις γειτονικές χώρες).

Παντρεύτηκε πριν από χρόνια μια κοπέλα πλούσια μουσουλμάνα αλλά στείρα. Οπότε πέρασαν τα χρόνια και δεν μπορούσαν να αποκτήσουν παιδιά, παρόλο που είχαν πολλά χρήματα και πήγαν σε πολλούς γιατρούς. Οι γονείς του, του έλεγαν να παντρευτεί και δεύτερη γυναίκα, και να κρατήσει και την πρώτη, αφού ο νόμος τους τούς επιτρέπει να έχουν μέχρι και τέσσερις γυναίκες. Εκείνος κουρασμένος και αρκετά στεναχωρημένος, πήρε τη σύζυγό του να πάνε ταξίδι αναψυχής στην γειτονική μας από το Ισραήλ, Συρία για να ξεκουραστούν και να ξεχαστούν για λίγο.

Στη Συρία νοίκιασε λιμουζίνα με ξεναγό-ξένο να τους πάει σε όλα τα κοσμικά αξιοθέατα της Συρίας. Ο οδηγός πρόσεξε στο ζευγάρι που ξεναγούσε μια πικρία, πόνο και θλίψη στα πρόσωπά τους. Αφού λοιπόν γνωρίστηκαν καλά, πήρε το θάρρος και τους ρώτησε γιατί δεν φαινόταν ευχαριστημένοι, μήπως άραγε έφταιγε ο ίδιος και δεν τους άρεσε κάτι στην ξενάγηση του, στην περιήγηση που τους έκανε;

Εκείνοι του ανοίχθηκαν και του εξήγησαν το πρόβλημα της ατεκνίας. Ο μουσουλμάνος λοιπόν οδηγός τους είπε ότι εδώ στη Συρία οι Χριστιανοί και μάλιστα οι Ορθόδοξοι έχουν το μοναστήρι της Παναγίας της Σεϊδανάγιας (Δέσποινα-Κυρία) και πολλοί άτεκνοι καταφεύγουν στη Θαυματουργική της εικόνα. Εκεί λοιπόν τους δίνουν από το φιτίλι του καντηλιού της εικόνας αυτής και το τρώνε, το καταπίνουν, και τότε η «Μαρία» των Χριστιανών, τους δίδει κατά την προώρεσή τους και την πίστη τους.

Ενθουσιασμένος λοιπόν ο Σαουδάραβας και η γυναίκα του, πήγαινε μας, του λέει, εκεί στην Σεϊδανάγια «την Δέσποινα των Χριστιανών» και αν γίνει το ποθούμενο, αν αποκτήσουμε παιδί, τότε θα ξαναρθώ και θα σου προσφέρω 20.000\$ στο μοναστήρι. Πήγαν λοιπόν στη Μονή, έκαναν ότι έπρεπε και γυρίζοντας αργότερα στη Χώρα τους η γυναίκα του βρέθηκε έγκυος. Σε μερικούς μήνες γέννησε ένα χαριτωμένο αγοράκι υγιέστατο και πανέμορφο. Θαύμα της Παναγίας μας.

Μόλις γέννησε η σύζυγός του, ο Σαουδάραβας γύρισε αμέσως να εκπληρώσει, να πραγματοποιήσει, το τάμα που είχε κάνει. Τηλεφώνησε λοιπόν στον οδηγό εκείνον να τον παραλάβει από το αεροδρόμιο της Δαμασκού. Ο οδηγός όμως πανούργος και κακός ειδοποίησε άλλους δύο φίλους του για να πάνε μαζί στο αεροδρόμιο να παραλάβουν τον πλούσιο και κατόπιν δολίως να τον σκοτώσουν και να λάβουν όσα χρήματα θα είχε μαζί του. Πράγματι έτσι κι έγινε. Τον παρέλαβαν από το αεροδρόμιο. Καθ' οδόν χωρίς ο άμοιρος να γνωρίζει τι θα συνέβαινε, τους είπε ότι από την χαρά του, θα έδινε και στους φίλους του οδηγού-ταξιτζή στον καθένα από 10.000 δολάρια. Αυτοί άλλαξαν πορεία και αντί να πάνε στο Μοναστήρι, πήγαν σε ερημικό μέρος, τον έσφαξαν κόβοντας του πρώτα το κεφάλι καθώς και τα υπόλοιπα μέρη του σώματος του, χέρια και πόδια σε κομμάτια. Τους τύφλωσε όμως το πάθος, από αυτήν την φοβερή εγκληματική τους ενέργεια και αντί να τον πετάξουν εκεί, τον έβαλαν στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου, αφού του πήραν χρήματα, ρολόι και ότι είχε, ξεκίνησαν να πάνε σε άλλο χώρο ερημικό για να τον πετάξουν. Στον εθνικό δρόμο όμως τους χάλασε το αυτοκίνητο και στάθηκαν να δουν τι συνέβαινε, γιατί σταμάτησε η μηχανή. Ένας περαστικός τους είδε και από μόνος του, σταμάτησε να τους βοηθήσει. Εκείνοι όμως φοβούμενοι μήπως και

γίνουν αντιληπτοί για το φοβερό έγκλημα που είχαν διαπράξει, προσποιήθηκαν ότι δεν θέλουν βοήθεια. Ο περαστικός οδηγός όμως, φεύγοντας παρατήρησε να στάζει αίμα πίσω από το κάτω μέρος του πορτ μπαγκάζ και πιο κάτω ειδοποίησε την αστυνομία να πάει να εξιχνιάσει τι συνέβαινε γιατί αυτοί οι τρεις του φάνηκαν ύποπτοι.

Έφτασε η αστυνομία, είδαν οι αστυνομικοί το αίμα στο οδόστρωμα και δίνουν διαταγή να ανοίξουν το καπό. Μόλις άνοιξαν το πορτ μπαγκάζ, σηκώνεται και βγαίνει έξω ο Σαουδάρabas, υγιείς, ολοζώντανος, με αίματα βέβαια, αλλά ραμμένος!!! Μόλις τώρα τους είπε.....«η Παναγία τελείωσε και τις τελευταίες βελονιές, ραφές του λαιμού μου εδώ μπροστά....», δείχνοντας ο ίδιος το σημείο μπροστά στο καρύδι του λαιμού του...«αφού μου έραψε όλο το σώμα πρώτα». Ο κακοποιός εγκληματίας ταξιτζής και οι συνεργοί του, έχασαν τα λογικά τους, τρελάθηκαν και με χειροπέδες τους οδήγησαν στις ψυχιατρικές φυλακές. Φώναζαν σαν δαιμονισμένοι «εμείς σε σκοτώσαμε, εμείς σε κομματιάσαμε σου κόψαμε το κεφάλι, πώς εσύ ζείς;».

Ο Σαουδάρabas πήγε για πιστοποίηση του λαμπρού θαύματος. Τον είδαν ιατροδικαστές, εμπειρογνώμονες, αστυνομικοί και πιστοποίησαν με υπογραφές το θαύμα... Το ράψιμο ήταν και είναι φανερό. Φαινόταν φρεσκοσυναρμολογημένος. Διακήρυττε δε και ομολογούσε τρανώς...ότι «η Παναγία με έραψε και με ανέστησε η δύναμη του Υιού της». Κατόπιν ο ανεστηθής κάλεσε τηλεφωνικώς όλους τους δικούς του και ήλθαν στη Συρία. Πήγαν στο μοναστήρι, ευχαρίστησαν την Θεοτόκο και πρόσφεραν δεήσεις και δοξολογίες, και αντί του ποσού των 80.000 δολαρίων που ήταν το τάξιμο, πρόσφεραν στη Μονή το ποσό των 800.000 δολαρίων για τη μεγάλη ευεργεσία που του πρόσφερε η Παναγία μας. Ο ίδιος σήμερα αφηγείται συνεχώς το συγκλονιστικό αυτό θαύμα και αρχίζει πάντοτε λέγοντας: «Όταν ήμουν μουσουλμάνος, μου συνέβη αυτό....κι αυτό, δηλώνοντας ότι δεν είναι πλέον μουσουλμάνος, ούτε αυτός, ούτε η οικογένειά του...».

Το θαύμα αυτό ετάραξε τις αραβικές, μουσουλμανικές χώρες και όλη τη Μέση Ανατολή, δημιούργησε σάλο και φοβερή ενόχληση.

Άγιος Ανδρέας

Συνεχίζοντας, ο άγιος Ανδρέας, το ιεραποστολικό του έργο, έφτασε στην πόλη Σινώπη. Φτάνοντας εκεί, πληροφορήθηκε ότι στην ίδια πόλη βρισκόταν ο απόστολος Ματθίας, ο οποίος όμως είχε φυλακιστεί από τους ειδωλολάτρες κατοίκους της Σινώπης. Ο άγιος, μετέβη στην φυλακή και μετά από προσευχή, με

θαυμαστό τρόπο, έσπασαν τα δεσμά του αποστόλου Ματθία και άνοιξε η πόρτα του κελιού στο οποίο κρατείτο. Όμως το θαύμα αυτό αντί να πείσει τους ειδωλολάτρες να αλλάξουν πίστη, έφερε το μίσος στην καρδιά τους. Μαινόμενοι οι κάτοικοι της Σινώπης, βασάνισαν τον άγιο έως ότου νόμισαν ότι είχε ξεψυχήσει. Τότε μόνο σταμάτησαν τα βασανιστήρια και πέταξαν το σώμα του σε ένα σωρό κοπριάς, έξω από την πόλη. Κατά την διάρκεια, μάλιστα, των βασανιστηρίων, έκοψαν ένα δάκτυλο από το χέρι του αγίου Ανδρέα. Όμως, η Θεία Χάρη του Χριστού, θεράπευσε τον άγιο από τις πληγές του και στο σημείο του κομμένου δακτύλου, βγήκε νέο. Την επόμενη ημέρα, βλέποντας οι ειδωλολάτρες κάτοικοι της Σινώπης, την θαυματουργή ίαση του αγίου Ανδρέα, ζήτησαν συγχώρεση και βαπτίσθηκαν χριστιανοί. Ο άγιος έκανε πολλά θαύματα στην πόλη αυτή, μεταξύ των οποίων και η ανάσταση ενός παιδιού.

Αγία Αικατερίνη

Η αγία Αικατερίνη, είναι μια ξεχωριστή περίπτωση αγίας, καθώς μετά κι από υπόδειξη της Παναγίας δέχθηκε δαχτυλίδι μνηστείας από τον Ιησού (στον ύπνο της). Η Αικατερίνη φέρεται να ακολουθήσε την μοιραία οδό των πρωτοχριστιανών: Μαρτύρησε για την πίστη της, παρά τα ανταλλάγματα που δέχθηκε.

Στην αρχική φυλάκιση η νεαρή αγία υπέμεινε τις πιέσεις και τις κακουχίες με θάρρος και υπομονή που αντλούσε από την δύναμη της βαθιάς της πίστης. Όταν στη συνέχεια έμαθε η Αυγούστα Φαυστίνα τον λόγο της καταδίκης της αγίας θαύμασε την καρτερικότητά της και ζήτησε να την επισκεφθεί η οποία και έγινε με συνοδεία 200 στρατιωτών υπό τον Φρούραρχο Πορφυρίωνα ή Πορφύριο οι οποίοι τελικά κατηγήθηκαν στη νέα θρησκεία. Τότε ο αυτοκράτορας διέταξε τον αποκεφαλισμό της Φαυστίνας και της ακολουθίας της και την τελική πλέον εκτέλεση της αγίας. Μέσον θανάτωσης ήταν ο «βασανιστικός τροχός» που έμοιαζε με τροχό η περιφέρεια του οποίου έφερε καρφιά (ήλους) που ετίθετο σε κίνηση με σχοινιά και τροχαλίες πλησιάζοντας αργά το ιστάμενα δεμένο σώμα του καταδίκου) με συνέπεια τις αρχικές εκδορές μέχρι διαμελισμού. Ο θρύλος στο σημείο αυτό αναφέρει πως τα καρφιά του τροχού όταν πλησίασαν το σώμα της αγίας αυτά ένα-ένα αποσπόταν ή θραυόταν. Κατ' άλλο θρύλο ο εν λόγω τροχός πριν πλησιάσει το σώμα της Αγίας διαλύθηκε «στα εξων συνετέθη». Έτσι και αποφασίσθηκε τελικά ο αποκεφαλισμός της αγίας που όταν συνέβη αυτός οι παριστάμενοι αντιλήφθηκαν να ρέει γάλα αντί αίμα. Στη συνέχεια δι' άλλου θρύλου το πάναγνο σώμα της αγίας μεταφέρθηκε υπό «πτερύγων αγγέλων» στο όρος Σινά της ομώνυμης χερσονήσου όπου επί αιώνες έμεινε άταφο, κατά τους

βιογράφους της και την ιερή παράδοση, μέχρι τον 6ο αιώνα, όπου ερημίτες μοναχοί της περιοχής μέσω οράματος ειδοποιήθηκαν και κατέβασαν από το όρος το σώμα της αγίας το οποίο και εναπόθεσαν σε μαρμάρινη θήκη.

Άγιος Νικόλαος

Ο άγιος με την χάρη του Θεού, πραγματοποιούσε, εν ζωή ακόμα, και θαύματα. Όταν κάποια στιγμή είχε πάει στους Αγίους Τόπους για να προσκυνήσει, με θαυμαστό τρόπο γαλήνεψε την φουρτουνιασμένη θάλασσα, γλυτώνοντας έτσι το πλοίο στο οποίο επέβαινε, και την ζωή των συνεπιβατών του. Κάποια στιγμή, ο άγιος επέστρεψε στα Πάταρα και εκεί εξελέγη επίσκοπος μετά από Θεία παρέμβαση, όταν άγγελος Κυρίου εστάλη στην σύνοδο των επισκόπων. Έτσι ο άγιος έγινε επίσκοπος της γειτονικής πόλης, των Μύρων.

Κατά την διάρκεια των μεγάλων διωγμών που έκαναν οι Διοκλητιανός και Μαξιμιανός, ο άγιος φυλακίστηκε χωρίς ούτε λεπτό να σταματήσει να κηρύττει τον λόγο του Θεού. Στο θρόνο της Βασιλεύουσας ανέβηκε ο Μεγάλος Κωνσταντίνος και έτσι ο άγιος ανέλαβε ξανά καθήκοντα επισκόπου. Ανάμεσα στις δραστηριότητές του ήταν πλέον και ο αγώνας κατά του Αρειανισμού. Στην ιστορία έμεινε το ράπισμα που έδωσε στον Άρειο κατά την διάρκεια της Α΄ οικουμενικής συνόδου, πράξη που τον οδήγησε για μία ακόμη φορά στην φυλακή σιδηροδέσμιο. Το πρώτο βράδυ αυτής της φυλάκισής του, εμφανίστηκαν θαυματουργά στο κελί του ο Χριστός και η Παναγία και του έδωσαν ένα Ευαγγέλιο και ένα ωμοφόριο (ιερατικό άμφιο). Το πρωί όταν πήγαν να του δώσουν φαγητό, τον βρήκαν να φορά το ωμοφόριο και να διαβάζει το Ευαγγέλιο. Το γεγονός αυτό έγινε γνωστό στον αυτοκράτορα ο οποίος και αποφυλάκισε τον Άγιο ζητώντας του συγγνώμη.

Μερικά από τα θαύματα που έκανε εν ζωή ο άγιος είναι τα εξής: Έσωσε από την πείνα την πόλη των Μύρων, εμφανιζόμενος θαυματουργικά στον καπετάνιο ενός πλοίου που μετέφερε σιτάρι κάνοντάς τον να φέρει το σιτάρι στους κατοίκους της πεινασμένης πόλης. Ένα άλλο θαύμα ήταν όταν παρουσιάστηκε στον ύπνο του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου και του φανέρωσε ότι ήταν αθώοι οι τρεις αξιωματικοί που κατηγορούνταν για συνωμοσία. Με αυτόν τον τρόπο γλύτωσε τη ζωή των τριών αυτών ανδρών οι οποίοι έγιναν στη συνέχεια μοναχοί. Πολλές φορές γλύτωσε θαυματουργικά πλοία που κινδύνευαν από την φουρτουνιασμένη θάλασσα. Αυτός είναι και ο λόγος που ο άγιος Νικόλαος θεωρείται προστάτης των ναυτικών μας. Χαρακτηριστικό είναι ότι θαυματουργά μεταφέρθηκε σε ένα πλοίο που κινδύνευε στη τρικυμία και το οδήγησε ο ίδιος κρατώντας το τιμόνι σε ασφαλές λιμάνι. Ένα άλλο θαύμα του είναι όταν ένας ταξιδιώτης έπεσε στη

θάλασσα από ένα πλοίο και είπε: «Άγιε Νικόλαε βοήθει μοι» κι ο άγιος τον μετέφερε θαυματουργά στο σπίτι του. Όλα αυτά τα χρόνια ο άγιος δεν υπήρχε δυστυχία που να μην συμπονέσει, αδικία που να μην επανορθώσει, διχόνοια που να μην ειρηνεύσει.

Το πότε ακριβώς πέθανε ο άγιος Νικόλαος δεν είναι γνωστό. Σίγουρο είναι ότι τα λείψανα του αγίου μετά τον θάνατό του φυλάσσονταν στην πόλη των Μύρων σε ναό που είχε ανεγερθεί προς τιμήν του. Κατά την παράδοση ο διάβολος μεταμορφωμένος σε γριά γυναίκα έστειλε με ένα καράβι λάδι για τις ακοίμητες κανδήλες του τάφου του Αγίου. Με αυτό το μαγεμένο λάδι είχε σκοπό να κάψει τον ναό και τα λείψανα του αγίου, μην αντέχοντας την δόξα του Αγίου Νικολάου. Ο άγιος εμφανίστηκε θαυματουργικά στον καπετάνιο του πλοίου που μετέφερε αυτό το λάδι και του είπε να πετάξει το μαγεμένο λάδι στην θάλασσα. Όταν ο καπετάνιος ακολούθησε την εντολή του αγίου, το λάδι πήρε φωτιά τη στιγμή που ρίχτηκε στη θάλασσα και άρχισε να στροβιλίζεται.

Άγιος Φανούριος

Σε μια περίοδο της ιστορικής ζωής της η Κρήτη ήταν υποδουλωμένη στους Λατίνους (1204 - 1669 μ.Χ.), που είχαν δικό τους αρχιεπίσκοπο και γι' αυτό προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να παρασύρουν τους κατοίκους του νησιού στον Καθολικισμό (Παπισμό). Έτσι οι Λατίνοι πήρανε σαν καταπιεστικό μέτρο ενάντια στην Ορθοδοξία να μην επιτρέπουν να χειροτονούνται ιερείς στην Κρήτη, οπότε οι Κρητικοί αναγκάζονταν να μεταβαίνουν στο νησί Τσιρίγο (Κύθηρα) για να χειροτονηθούν ιερείς από ορθόδοξο αρχιερέα, που έδρευε εκεί.

Κάποια εποχή λοιπόν ξεκίνησαν απ' την Κρήτη τρεις διάκονοι για το Τσιρίγο κι αφού χειροτονήθηκαν εκεί ιερείς, επέστρεφαν τρισευτυχισμένοι στο πολύπαθο τότε απ' τη σκλαβιά νησί τους. Κατά κακή τους τύχη Αγαρηνοί πειρατές τους συνέλαβαν στο πέλαγος, τους μετέφεραν στη Ρόδο, όπου τους πώλησαν σε τρεις διαφορετικούς Αγαρηνούς αφέντες. Η θέση των τριών ιερέων ήταν αξιοθρήνητη κι όμως μια γλυκιά προσμονή ήλθε να γλυκάνει το πικρό παράπονό τους. Μάθανε πως στη Ρόδο ο άγιος Φανούριος θαυματουργούσε και σ' αυτόν στήριξαν τις ελπίδες τους κι ολοένα προσεύχονταν και τον επικαλούνταν ο καθένας τους ξεχωριστά, για να τους λυτρώσει απ' την σκληρή αιχμαλωσία στους μιαρούς Αγαρηνούς. Ζήτησε, λοιπόν, ο κάθε ιερέας, χωρίς να συνεννοηθούν μεταξύ τους, απ' τον αφέντη του, να του δώσει άδεια να μεταβεί στην εκκλησία για να προσκυνήσει την εικόνα του αγίου Φανουρίου. Πήρανε κι οι τρεις τους μ' ευκολία την άδεια, προσκύνησαν μ' ευλάβεια την εικόνα του αγίου βρέχοντας τη γη με τα δάκρυά

τους γονατιστοί σαν προσεύχονταν και με όλη τη δύναμη της ψυχής τους παρακαλούσαν τον άγιο Φανούριο να μεσολαβήσει για να γλυτώσουν πια απ' τα χέρια των Αγαρηνών. Αφού οι ιερείς αναχώρησαν, ανακουφισμένοι απ' τον πόνο τους, ο άγιος Φανούριος παρουσιάστηκε τη νύχτα και στους τρεις αφέντες τους και τους διέταξε να ελευθερώσουν τους σκλάβους ιερείς τους, διαφορετικά θα τους τιμωρούσε σκληρά. Οι Αγαρηνοί όμως άρχοντες θεώρησαν την επέμβαση του Αγίου σαν κάποια μαγεία, γι' αυτό αλυσόδεσαν τους σκλάβους τους κι άρχισαν να τους βασανίζουν με χειρότερο τρόπο. Την άλλη όμως νύχτα ο άγιος Φανούριος επενέβη πιο αποτελεσματικά, έλυσε τους τρεις ιερείς απ' τα δεσμά τους και τους υποσχέθηκε, πως θα τους ελευθέρωνε από τους Αγαρηνούς την άλλη μέρα. Φανερώθηκε και πάλι στους Αγαρηνούς και τους απείλησε αυτή τη φορά, πως αν δεν ελευθέρωναν το πρωί τους ιερείς, θα μεταχειριζότανε σκληρά μέτρα γι' αυτούς. Το άλλο πρωί οι Αγαρηνοί αισθάνθησαν την τιμωρία, γιατί έχασαν όλοι το φως τους και το κορμί τους έμεινε παράλυτο. Έτσι αναγκάστησαν τότε να συμβουλευτούν τους συγγενείς τους, για να συζητήσουν το κακό που τους βρήκε. Όλοι δε οι άρχοντες αποφάσισαν να καλέσουν τους τρεις ιερείς, μήπως μπορούσαν να τους βοηθήσουν. Οι ιερείς την μόνη απάντηση που έδωσαν ήταν, πως αυτοί θα παρακαλούσαν τον Θεό τους κι Εκείνος θα αποφάσιζε. Την τρίτη νύχτα παρουσιάστηκε πάλι ο άγιος Φανούριος στους Αγαρηνούς και τους ανακοίνωσε πως αν δεν έστελναν οι τρεις άρχοντες γραπτώς στο ναό του τη συγκατάθεση τους για την απελευθέρωση των ιερέων, δεν θα ξανάβρισκαν πια την υγεία τους. Οι Αγαρηνοί τότε θέλοντας και μη έγραψαν το γράμμα που ζήτησε ο άγιος Φανούριος και δήλωναν απερίφραστα, πως παραχωρούσαν, στους τρεις ιερείς την ελευθερία τους. Αυτές οι δηλώσεις τους κατατέθηκαν στον ιερό ναό του αγίου. Πριν ακόμα επιστρέψει η αντιπροσωπεία των Αγαρηνών απ' το ναό, οι τυφλοί και παράλυτοι άπιστοι έγιναν εντελώς καλά με το θέλημα του αγίου. Οι πλούσιοι Αγαρηνοί έδωσαν στους τρεις ιερείς όλα τα έξοδα του ταξιδιού τους κι αυτοί πριν αναχωρήσουν κατέφυγαν στην εκκλησία, και αφού ευχαρίστησαν τον άγιο για την απελευθέρωσή τους, αντέγραψαν πιστά την εικόνα του αγίου Φανουρίου και την πήραν στην Κρήτη, όπου την τιμούσαν κάθε χρόνο με δοξολογίες και λιτανείες.

[Η πίτα του Αγίου Φανουρίου

Η μεγάλη τιμή που τρέφουν οι χριστιανοί στον άγιο Φανούριο, έγινε αιτία να δημιουργηθεί στο λαό το παραδοσιακό έθιμο της πίτας του αγίου ή καλύτερα της φανουρόπιτας. Η πίτα συνήθως είναι μικρή και στρογγυλή και γίνεται από καθαρό αλεύρι, ζάχαρη, κανέλα, λάδι κι αφού όλα αυτά τα υλικά ανακατευθούν, ζυμώνονται, μπαίνουν σε στρογγυλή φόρμα και η πίτα ψήνεται σε μέτρια θερμοκρασία στο φούρνο. Η πίτα γίνεται για να φανερώσει ο άγιος σε κάποιον ένα χαμένο αντικείμενο, κάποια δουλειά αν ένας είναι άεργος, κάποια χαμένη υπόθεση, την υγεία σε κάποιο άρρωστο και

άλλα παρόμοια.]

Οσία Μαρία η Αιγυπτία

Η οσία Μαρία, αναφέρεται ως μια γυναίκα, που αφού έζησε χωρίς μέτρο τις ηδονές της ζωής, καθοδηγούμενη από μια ουράνια φωνή κατέληξε στην έρημο, όπου κι έζησε σαν ερημίτισσα για 47 χρόνια. Τότε ήταν που συναντήθηκε με τον Αββά Ζωσιμά. Σύμφωνα με τον Ζωσιμά, μια μέρα -μεγάλη Τετάρτη-, που της πήγαινε τρόφιμα και Θεία Κοινωνία, πήγε στο σημείο που είχαν ορίσει. Κάποια στιγμή εμφανίστηκε η Οσία από την απέναντι όμως όχθη του ποταμού Ιορδάνη. Ο Αββάς Ζωσιμάς αναρωτήθηκε πως θα περνούσε η γυναίκα το ποτάμι αφού δεν υπήρχε εκεί κοντά κάποια βάρκα. Τότε η Οσία, σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο, σταύρωσε τον Ιορδάνη και τον διάβηκε περπατώντας πάνω σε αυτόν. Αφού κοινώνησε το Άχραντο Σώμα και το Τίμιο Αίμα του Χριστού, έφαγε μονάχα τρία σπυριά φακής από τα τρόφιμα που είχε φέρει ο Ζωσιμάς, λέγοντάς του ότι εκείνα τα σπυριά της ήταν αρκετά. Πριν αποχωριστούν είπε στον Ζωσιμά την επόμενη χρονιά να ακολουθήσει τον κανόνα του μοναστηριού και να την συναντήσει στην έρημο, στο σημείο που είχαν συναντηθεί πρώτη φορά. Πέρασε και αυτός ο χρόνος και ήρθε η αρχή της σαρακοστής. Ο Ζωσιμάς πήρε τον δρόμο για την έρημο σκεπτόμενος ότι είχε ξεχάσει να ρωτήσει ποιο ήταν το όνομα της άγιας αυτής γυναίκας. Φτάνοντας στο σημείο που είχαν συναντηθεί την πρώτη φορά βρήκε την οσία Μαρία την Αιγυπτία να κείτεται νεκρή, με σταυρωμένα τα χέρια και σε κατεύθυνση ώστε να «βλέπει» προς την ανατολή. Δακρυσμένος ο Αββάς Ζωσιμάς, έψαλλε τους νεκρώσιμους ύμνους και τότε διαπίστωσε ότι η οσία τού είχε αφήσει ένα μήνυμα σκαλισμένο στη γη. Το μήνυμα αυτό του φανέρωνε το όνομά της, τον προέτρεπε να την θάψει σε εκείνο το σημείο και του γνωστοποιούσε ότι είχε πεθάνει πριν ακριβώς ένα χρόνο την ημέρα δηλαδή που έλαβε την Θεία Κοινωνία. Ο Αββάς Ζωσιμάς, βρίσκοντας ένα ξύλο προσπάθησε να σκάψει έναν λάκκο για να θάψει το σώμα της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας. Το έδαφος όμως ήταν πολύ σκληρό και απελπισμένος ότι δεν θα κατάφερνε να ανοίξει τον λάκκο αυτό, άρχισε να προσεύχεται με δάκρυα στα μάτια. Τότε εμφανίστηκε ένα λιοντάρι που στάθηκε στα πόδια της οσίας. Ο Αββάς θεωρώντας ότι αυτό είναι έργο του Θεού, παρακάλεσε το λιοντάρι να σκάψει αντί για εκείνον ένα λάκκο και έτσι έγινε. Το θηρίο άνοιξε τον λάκκο με τα πόδια του, μέσα στον οποίο ο Αββάς Ζωσιμάς ενταφίασε το σώμα της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας.

Ο Άγιος Μελέτιος ο στρατηλάτης και οι συν αυτώ Μάρτυρες

(Σεραπίων Επίσκοπος, Ιωάννης και Στέφανος, Καλλίνικος, Φήστος, Φαύστος, Αιδέσιος, Μάρκελλος, Θεόδωρος,

Μελετίων, Σέργιος, Μαρκελλίνος, Φήλιξ, Φωτεινός, Θεοδωρίσκος, Μερκούριος και Δίδυμος, Χριστίνος και Κυριάκος, Καρτέριος, Σωσάννα, Μαρκιανή, Παλλαδία, Γρηγορία και άλλοι Μάρτυρες)

Οι άγιοι αυτοί Μάρτυρες κατάγονταν από την Γαλατία και έζησαν κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Αντωνίνου (138-160 μ.Χ.). Κατηγορήθηκαν στον ηγεμόνα των Ταβιανών Μάξιμο και διώκονταν από τους εθνικούς. Όταν συνελήφθησαν, οδηγήθηκαν ενώπιον του ηγεμόνα, ο οποίος τους διέταξε να θυσιάσουν στα είδωλα. Οι άγιοι αρνήθηκαν και τότε άρχισαν τα βασανιστήρια. τους καταξέσχισαν τα πλευρά, τους κτύπησαν με σιδερόσφαιρες τους αστραγάλους και κάρφωσαν τα πόδια τους σε ξύλα. στην συνέχεια τους έχυσαν στα αυτιά καυτό λάδι, αλλά οι Μάρτυρες με την χάρη του Θεού έμειναν αβλαβείς, οι δε δήμιοι από την ζέστη διαλύθηκαν σαν το κερι και αμέσως κήκαν όλοι οι υπηρέτες του ηγεμόνος.

Μόλις άρχισε να ξημερώνει άγγελοι Κυρίου πήραν τους αγίους Μάρτυρες και τους μετέφεραν στο ναό του Δία, όπου οι άγιοι κατέρριψαν το χάλκινο είδωλο αυτού. Μόλις το άγαλμα κατέπεσε, εξήλθαν από αυτό δαίμονες που κραύγαζαν ότι έφθασε η ώρα της εκπληρώσεως της προφητείας για την καταστροφή του Δία από τον στρατηλάτη Μελέτιο. το θαύμα αυτό έγινε αφορμή να βαπτισθεί χριστιανός ο ευγενής Σεραπίων, που έγινε Επίσκοπος. Οι άγιοι Μελέτιος, Ιωάννης και Στέφανος οδηγήθηκαν και πάλι μπροστά στον ηγεμόνα, ο οποίος προσκάλεσε τους κόμητες, τους τριβούνους και τους πρίγκιπες Φήστο, Φαύστο, Μάρκελλο, Θεόδωρο, Μελετίωνα, Σέργιο, Μαρκελλίνο, Φίλικα, Φωτεινό, Θεοδωρίσκο, Μερκούριο και Δίδυμο. Τότε ο ηγεμόνας λέγει προς αυτούς: «Γιατί καταστρέψατε το ναό του μεγάλου θεού Δία;». Αυτοί δε απάντησαν: «Εμείς δεν ήμασταν εκεί, αλλά αυτός που καταφρόνησες, ο Μελέτιος, με τις ουράνιες δυνάμεις συνέτριψε αυτόν». Και αμέσως άρχισαν να ελέγχουν τον ηγεμόνα για την άνοια και την ασέβεια αυτού. Τότε ο ηγεμόνας έδωσε εντολή να τους κτυπήσουν με λωρίδες από μολύβι και να τους βάλουν σε πυρακτωμένο καμίνι. Οι άγιοι εισήλθαν στην φωτιά κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου και ένιωθαν σαν να δροσίζονταν στον παράδεισο. Οι ειδωλολάτρες άρχισαν να ρίχνουν νερό, για να σβήσει η φωτιά και να πνίξουν τους αγίους από τις αναθυμιάσεις. Αλλά ούτε πάλι κατάφεραν τίποτε. Τότε τους οδήγησαν στο ναό του Ασκληπιού. Μόλις οι άγιοι εισήλθαν στον ειδωλολατρικό ναό και προσευχήθηκαν, με την δύναμη του Θεού ο ναός σείστηκε και το άγαλμα του ειδώλου συνετρίβη. Τότε ένδυσαν τον άγιο Μελέτιο με θώρακα και περικεφαλαία που έκαιγαν, αλλά το σίδηρο έγινε κρύο. Το μαρτύριο συνεχίσθηκε. Ο ηγεμόνας διέταξε τότε να φέρουν μπροστά του δύο παιδιά, που ονομάζονταν Χριστίνος και Κυριάκος. τα ρώτησε λέγοντας: «Πείτε μας, παιδιά, ποιός Θεός είναι μεγαλύτερος, ο Δίας ή ο Χριστός;». και εκείνα αποκρίθηκαν: «Ιησούς ο

Χριστός είναι ο αληθινός Θεός, Αυτός που δημιούργησε με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα τα πάντα». Τότε τα κτύπησαν και ακολούθως απέκοψαν τις τίμιες κεφαλές αυτών και του διδασκάλου τους «εν τω όρει Μηνόει».

Πάλι ο παράνομος ηγεμόνας έδωσε στον άγιο Μελέτιο να πει δηλητήριο που ήταν κατασκευασμένο από τον μάγο Καλλίνικο. Μόλις ο μάγος Καλλίνικος είδε το παράδοξο θαύμα, πίστεψε στον Χριστό και έλεγξε τα είδωλα ως δαιμόνια και αμέσως παρακάλεσε τον άγιο Μελέτιο να του δώσει την σφραγίδα του Κυρίου και να γίνει χριστιανός. Έτσι μαρτύρησε και ο Καλλίνικος, ο οποίος ενταφιάσθηκε με τον Επίσκοπο Σεραπίωνα. Στην συνέχεια ο ηγεμόνας έφερε στο βήμα τις γυναίκες των Αγίων Φήστου, Φάυστου, μαρκελλίνου και Αιδεσίου, τη Σωσάννα, τη Μαρκιανή, την Παλλαδία και τη Γρηγορία, οι οποίες, αφού ομολόγησαν τον Χριστό, μαρτύρησαν.

Ο ηγεμόνας, τυφλωμένος από την ασέβεια, δεν μπορούσε να δει την αλήθεια. Αμέσως έδωσε εντολή να κρεμάσουν τον άγιο Μελέτιο σε ένα πεύκο και να του καρφώνουν το σώμα με πυρακτωμένα καρφιά. Το έργο αυτό ανέλαβε ο Καρτέριος ο χαλκέας με τους δώδεκα μαθητές αυτού. Μόλις άρχισαν να καρφώνουν το σώμα του αγίου Μελετίου, τα πυρακτωμένα καρφιά συντρίβονταν και έπεφταν κατά πρόσωπο εκείνων που τα κάρφωναν και τους τύφλωναν. Έτσι ο Καρτέριος και οι μαθητές του πίστεψαν στον Χριστό και απετμήθησαν τις τίμιες κεφαλές αυτών στο όρος των Καδακορέων. Και ενώ ο άγιος Μελέτιος ήταν κρεμασμένος στο δένδρο, φωνή ακούσθηκε από τον ουρανό που έλεγε: «Έλα, αθλητά μου, Μελέτιε, ανέβαινε στα ταμεία του Παραδείσου και στο χορό των εκλεκτών μου Αγγέλων και στη συνδρομή όλων των Δικαίων μου. Να, όλοι οι άγιοι στέκονται και σε προσδοκούν, για να σου δώσουν τα βραβεία, διότι εσύ εποίησες το θέλημά μου επί της γης». Τότε κατέβηκαν Άγγελοι από τον ουρανό και παρέλαβαν την ψυχή του αγίου Μελετίου και την ανέφεραν στον ουρανό σαν περιστερά λευκή απαστράπτουσα. Άγγελος Κυρίου κατήλθε και πήρε το λείψανο του αγίου Μελετίου και το έφερε στο όρος, όπου τελειώθηκε και το στράτευμα αυτού.

Αγία Βαρβάρα

Η αγία Βαρβάρα έζησε όταν στον αυτοκρατορικό θρόνο της Κωνσταντινούπολης ήταν ο Διοκλητιανός. Ο πατέρας της ήταν τοπικός άρχοντας στην Ηλιούπολη (Μπάαλμπεκ) στο Λίβανο. Λεγόταν Διοσκόρος και ήταν φανατικός ειδωλολάτρης. Ο πατέρας της εκτός από τα υλικά αγαθά, είχε δώσει στην αγία και μόρφωση.

Η αγία Βαρβάρα όντας όμορφη γυναίκα, κλείστηκε από τον πατέρα της, όταν εκείνος έφυγε για ταξίδι, σε έναν πύργο ούτως ώστε να μην μπορεί κανένας να την δει. Κατά τη διάρκεια του εγκλεισμού της, σκεπτόμενη την παρουσία του Θεού

στην φύση, ανακάλυψε την αληθινή θρησκεία μόνη της και από ειδωλολάτρισσα έγινε χριστιανή. Φεύγοντας ο πατέρας της, άφησε εντολή να κατασκευαστεί ένα λουτρό στον πύργο και σε αυτό να ανοιχτούν δύο παράθυρα. Η αγία Βαρβάρα έδωσε εντολή να ανοιχτεί και ένα τρίτο, θέλοντας έτσι να μαρτυρήσει την πίστη της στον τριαδικό Θεό.

Γυρνώντας από το ταξίδι ο πατέρας της, και βλέποντας το τρίτο παράθυρο, θύμωσε. Τον θυμό του αύξησε η άρνηση της αγίας να δεχτεί τα συνοικέσια που είχε φέρει μαζί του ο πατέρας της, η ομολογία ότι ήταν πλέον χριστιανή και όχι ειδωλολάτρισσα, καθώς και το ότι μπροστά του η αγία Βαρβάρα έκανε το σταυρό της. Στον θυμό του πάνω ο πατέρας της προσπάθησε να την αποκεφαλίσει και η αγία τράπηκε σε φυγή. Κατά την διάρκεια της φυγής της, βρέθηκε στο βουνό όπου κρύφτηκε σε έναν βράχο που άνοιξε θαυματουργικά στα δύο. Όμως ένας βοσκός που είδε το θαύμα, το ανέφερε στον πατέρα της, ο οποίος συνέλαβε τελικά την αγία και την οδήγησε στον έπαρχο της περιοχής, Μαρκιανό. Εκεί η αγία ομολόγησε για μια ακόμη φορά την πίστη της και περιγέλασε τα είδωλα. Ο έπαρχος πρόσταξε τον βασανισμό της με βούνευρα, αγκίστρια και σφυριά. Πληγωμένη και βαριά τραυματισμένη η αγία φυλακίστηκε και στο κελί της εμφανίστηκε το βράδυ ο Χριστός όπου θεράπευσε όλες της τις πληγές και την παρότρυνε να διατηρήσει την πίστη της. Ο έπαρχος βλέποντας την άλλη μέρα την αγία θεραπευμένη, αντί να πιστέψει στον Χριστό, διέταξε να συνεχιστούν τα βασανιστήρια της αγίας Βαρβάρας. Ένα από αυτά ήταν και η περιφορά της στους δρόμους γυμνή. Όταν όμως πήγαν να την γυμνώσουν, ένα νέφος κατέβηκε από τον ουρανό και τύλιξε το σώμα της αγίας μην επιτρέποντας σε κανέναν να το δει. Μια γυναίκα, η Ιουλιανή, βλέποντας το θαύμα αυτό θέλησε να διακηρύξει κι αυτή την πίστη της και να υπομείνει μαζί με την αγία Βαρβάρα τα μαρτύρια. Έτσι κι έγινε, έως ότου ο έπαρχος διατάξει τον αποκεφαλισμό και των δύο γυναικών.

Ο πατέρας της Αγίας Βαρβάρας θέλησε να εκτελέσει με τα ίδια του τα χέρια την εντολή του επάρχου και έτσι η αγία Βαρβάρα παρέδωσε το πνεύμα της στον Ιησού Χριστό μετά τον αποκεφαλισμό της από τον ίδιο της τον πατέρα, ενώ η Ιουλιανή παρέδωσε το πνεύμα της αποκεφαλισμένη από τα χέρια του δημίου. Γυρίζοντας από τον τόπο του μαρτυρίου ο Διόσκορος προς το σπίτι του, δέχτηκε την Θεία Δίκη υπό την μορφή ενός κεραυνού που τον χτύπησε και τον έκανε στάχτη. Για τον λόγο αυτό η αγία Βαρβάρα θεωρείται προστάτιδα του πυροβολικού μας.

Αγία Παρασκευή

Η Παρασκευή ήταν μια ωραιότατη νέα, πίστευε όμως πως η αληθινή ομορφιά της χριστιανής γυναίκας είναι «ο κρυπτός της καρδιάς άνθρωπος», όπως διάβαζε

στην πρώτη επιστολή του αποστόλου Πέτρου. Όταν πέθαναν οι γονείς της, η Παρασκευή μοίρασε την περιουσία της και αφιέρωσε τον εαυτό της στο έργο της ιεραποστολής. Οι Εβραίοι τότε την κατηγορήσαν ότι κηρύττει το Χριστό και ότι προσελκύει πολλούς στην Εκκλησία. Οι Εβραίοι πάντα στάθηκαν και μέχρι σήμερα είναι οι πρώτοι εχθροί της Εκκλησίας· δεν μπόρεσαν ακόμα να καταλάβουν ότι πλανήθηκαν στο πρόσωπο του Μεσσία.

Ο ίδιος ο αυτοκράτορας θέλησε να ανακρίνει την αγία Παρασκευή. Βλέποντας την ωραιότητά της και τη σύνεση, της είπε: «Αν θυσιάσεις στους θεούς, θα κερδίσεις πολλά· αλλιώς θα βασανισθείς». Εκείνη σεμνά και σταθερά του απάντησε- «Δεν θα αρνηθώ ποτέ το Χριστό. Οι θεοί σας είναι είδωλα. Ένας είναι ο αληθινός Θεός, εκείνος που δημιούργησε τον ουρανό και τη γη». Όταν οι ισχυροί βλέπουν την αδυναμία τους να μεταπείσουν τους ομολογητές, τότε χρησιμοποιούν τη βία κι αρχίζουν τα βασανιστήρια. Φόρεσαν λοιπόν στην κεφαλή της αγίας πυρωμένη σιδερένια περικεφαλαία, αλλά δεν έπαθε τίποτε. Την έριξαν σε βρασμένη πίσσα, αλλά και πάλι δεν έπαθε κακό. Κάποιες σταγόνες πίσσας έπεσαν στα μάτια του βασιλιά και τον τύφλωσαν, αλλά η αγία Παρασκευή τον θεράπευσε (γι' αυτό θεωρείται και ειδική στις παθήσεις των ματιών).

Ο Αντωνίνος ή Μάρκος Αυρήλιος, καθώς μαρτυρεί και η ιστορία, ήταν κατά τα άλλα αγαθός άνθρωπος, γι' αυτό, όταν είδε το θαύμα, άφησε ελεύθερη την αγία. Έφυγε λοιπόν η Παρασκευή σε άλλη πόλη κι εκεί συνέχισε το ιεραποστολικό της έργο. Αλλά την συνέλαβαν κι εκεί και την οδήγησαν στο Διοικητή. Όταν εκείνος της πρότεινε να αρνηθεί την πίστη της, εκείνη έκαμε το σταυρό της και με θάρρος ομολόγησε το Χριστό. Έξω από την πόλη σε μια σπηλιά κρυβότανε ανήμερο θηρίο. Εκεί λοιπόν έριξαν την αγία Παρασκευή, αλλ' όταν το θηρίο πήγε φουσομανώντας να πέσει επάνω της, εκείνη φύσηξε επάνω του και το θηρίο έμεινε νεκρό. Βλέποντας το θαύμα, ο Διοικητής και οι δήμιοι πίστεψαν, κι άφησαν πάλι ελεύθερη την αγία Παρασκευή.

Ο Ιησούς Χριστός δεν παρέλειψε να πει για τους αγίους, που στέλνει να κηρύξουν το Ευαγγέλιο και οι άνθρωποι τους διώκουν «από πόλεως εις πόλιν». Αυτό πραγματοποιήθηκε και στην αγία Παρασκευή. Σε άλλη πόλη που έφυγε κι εκεί την έπιασαν και πάλι την ανέκριναν και πάλι εκείνη με παρρησία ομολόγησε το Χριστό. Όταν είδαν πως δεν την έπειθαν για να αρνηθεί το Χριστό, την βασάνισαν πάλι και στο τέλος την αποκεφάλισαν.

Άγιος Αρτέμιος

Οι περισσότεροι ίσως γνωρίζουν τον άγιο Αρτέμιο, λόγω του ότι είναι ο «προστάτης» της Ελληνικής Αστυνομίας. Ελάχιστοι όμως γνωρίζουν ότι είναι «προστάτης» και (κρατηθείτε!) των...όρχεων!!! Ναι, σωστά διαβάσατε. Ο Αρτέμιος είχε ειδικότητα στη θαυματουργή θεραπεία νόσων που αφορούσαν τα «δίδυμα»!

Διαβάζουμε χαρακτηριστικά στον Συναξαριστή του Άγιου Νικόδημου του Αγιορείτου:

«Άξιον δε είναι να προσθέσωμεν εδώ και μερικῶν θαυμάτων τού αγίου διήγησιν άνθρωπος τις έχων τα δίδυμά του πολλά εξογκωμένα από το σπάσημον, έπηγεν εις τόν ναόν του αγίου Αρτεμίου κλαίων και ζητών την ιατείαν. Εκείτετο λοιπόν ο ασθενής εις το μέσον του ναού επάνω εις στρώμα, και ολίγον υπνώσας, βλέπει τόν άγιον Άρτέμιον εις τόν ύπνον του λέγοντα αύτο, δείξον μου το πάθος σου, ό δε έδειξε τόν τόπον, όπου είχε τό πάθος. Τότε ό άγιος κύφας (έσκυψε) και πιάσας επιτήδεια μέ τάς δύο του χείρας τό σπάσιμον τών διδύμων του, έσφιγξεν αυτά όσον έδύνατο, ό δε ασθενής πονήσας μεγάλως και φωνάξας τό, ούαί μοι, έξύπνησε και εύρε τόν εαυτόν του υγιή δοξάζων τόν θεόν και τόν άγιον».

Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως

Όπως είναι γνωστό ο Άγιος Νεκτάριος εκοιμήθη σε ένα θάλαμο του νοσοκομείου Αρεταίειου στην Αθήνα. Το ιερό του σκήνωμα μεταφέρθηκε στην Αίγινα και κατόπιν, από το λιμάνι, στα χέρια πιστών, μεταφέρθηκε στην μονή της Αγίας Τριάδος. Όταν η ιερά πομπή έφτασε στην Μονή, όπου θα γινόταν η ταφή του, ο ιερομόναχος Σάββας επιχείρησε να του φορέσει το πετραχήλι και το ωμοφόριο. Τότε ο άγιος, έσκυψε το κεφάλι, όπως έκανε πάντα όταν ήταν εν ζωή!

Άγιος Παντελεήμων

Το μαρτύριο του αγίου, η παρουσία του Θεού και το μέγα θαύμα. Ο άγιος μένει αλώβητος παρά τα φρικτά βασανιστήρια.

Κατ' αρχήν τον εκρέμασαν εις ένα ξύλο και τον εξέσχισαν με σιδερένια νύχια. Έπειτα κατέκαυσαν τας πλευράς του, και τα υπόλοιπα ευαίσθητα μέλη του. Ο Παντολέων όμως έμεινε πιστός και ακλόνητος. Δεν αρνήθηκε. Δεν πρόδωσε το Χριστό. Τότε ο αυτοκράτορας εξαγριωμένος, διέταξε να τον υποβάλουν σε φοβερά βασανιστήρια με σκοπό να απαρνηθεί την πίστη του και να θυσιάσει στα είδωλα. Ο άγιος προσευχόμενος συνέχεια υπέμενε τα πάνδεινα μαρτύρια χωρίς να λυγίσει. Μπροστά στα μάτια του ειδωλολάτρη αυτοκράτορα λάμβανε χώρα ένα ανεξήγητο μυστήριο. Παρά τα μαρτύρια, ο άγιος έβγαινε από κάθε δοκιμασία σώος και αβλαβής. Οι στρατιώτες του αυτοκράτορα, άρχισαν να του ξύνουν τη σάρκα με

μαχαίρια και να καίνε τις πληγές με λαμπάδες. Ο Χριστός, όμως, του θεράπευσε τις πληγές, φωτίζοντας τον με αστραπές. Στη συνέχεια έβαλαν τον Παντολέοντα μέσα σε ένα καζάνι που έβραζε. Με τη βοήθεια όμως και πάλι του Θεού ο άγιος έμεινε σώος και άβλαβης και η φωτιά θαυματουργικά έσβησε. Ακολουθώς βύθισαν τον άγιο στα βάθη της θάλασσας, αφού έδεσαν στο λαιμό του μία τεράστια πέτρα. Ο Χριστός, όμως, έκανε την πέτρα πιο ελαφριά από φύλλο και έδωσε στον Παντολέοντα τη δύναμη να περπατά πάνω στα νερά. Έτσι σώος και αβλαβής, βγήκε στη στεριά. Στη συνέχεια έριξαν τον άγιο σε πεινασμένα άγρια θηρία. Όμως τα ζώα, αντί να τον κατασπαράξουν, έγλειφαν ήρεμα και ειρηνικά με τη γλώσσα τους τα πόδια του, κουνώντας τις ουρές τους. Ο αυτοκράτορας, αντί να αναγνωρίσει τη δύναμη του Χριστιανισμού, εξεδήλωνε την οργή του με μεγαλύτερη αγριότητα.[...] και διατάσσει τον αποκεφαλισμό του Αγίου. Θαυματουργικώς όμως, το ξίφος λυγίζει και αντί αίμα τρέχει γάλα. Τότε οι στρατιώτες αρνούνται να πραγματοποιήσουν το αποτρόπαιο έργο τους, προσκυνούν τη χάρη του Χριστού και γίνονται χριστιανοί. Ο άγιος προσευχήθηκε και τότε ακούστηκε φωνή από τον ουρανό. Ήταν η φωνή του Θεού που του έδωσε το όνομα Παντελεήμων, που σημαίνει τον άγιο που όλους τους βοηθά και τους ελεεί ακόμη και τους εχθρούς του. Μετά από αυτό το θαύμα, ο ίδιος ο άγιος ζήτησε να γίνει η εκτέλεση του. Το τίμιο σώμα του αγίου τάφηκε με τιμές από τους χριστιανούς. Η εκκλησία μας τιμά την μνήμη του την 27η Ιουλίου. Έκτοτε είναι ο προστάτης άγιος των αναπήρων, ιδιαίτερα των τυφλών και των χωλών.

Αγία Αγάθη (η Παρθενομάρτυς 15ετής)

Ήταν από την Κατάνη της Σικελίας, βασιλεύοντας τότε στη Ρώμη του Δεκίου. Είχε δε τρία μεγάλα χαρίσματα. Πρώτον καταγόταν από ευγενείς γονείς άρχοντες. Δεύτερον ήταν πολύ όμορφη και ωραία στο σώμα. Τρίτον είχε πολύ κινητό και ακίνητο πλούτο. Άρχοντας της Κατάνης ήταν ο Κυντιανός, άνθρωπος από χωρικούς, άξεστος, φιλόργυρος πολύ και σαρκολάτρης. Συλλογίστηκε λοιπόν να βάλει στο χέρι του την Αγάθη για το δικό του συμφέρον. Σκοπός του ήταν να γίνει πιο πλούσιος και φυσικά ν' αποκτήσει τον τίτλο του ευγενούς. Με κολακείες και υποσχέσεις προσπάθησε να τη φέρει στη γνώμη του. Μη μπορώντας τη δίνει σε γυναίκα που ήταν πόρνη, ώστε να την κάνει ν' αμαρτήσσει. Αφού ούτε αυτό έγινε τότε την προτρέπει να θυσιάσει στα είδωλα. Η αγία ομολογεί Χριστόν και λέγει: «Γνώριζε ότι ποτέ δε θέλω έλθει σε τόσην αναισχυντίαν, να προσκυνήσω τους δαίμονάς σου, έστω και αν μου δώσεις τας φοβερωτέρας τιμωρίας, αλλά πάντα ομολογώ τον Θεόν μου καρδία και στόματι. Λοιπόν παίδευε, τιμώρα, ξέσχιζε τας σάρκας μου, να γνωρίσεις την αλήθειαν».

Τότε διατάσσει ο Κυντιανός να βγάλουν τα ρούχα της αγίας, να δέσουν τα χέρια της, να την κρεμάσουν σε στύλο, να τη δείρουν και να περικαύσουν το κεφάλι της, τα χέρια και τα πόδια. Έπειτα της κόβει τα στήθη και τη ρίχνει στη φυλακή. Εδώ την επισκέπτεται ο Απόστολος Πέτρος και την ιατρεύει παντελώς. Την άλλη μέρα, ο τυφλωμένος πνευματικά άρχοντας δε βλέπει με τα μάτια της ψυχής του το γιατρεμένο σώμα της αγίας και με φωτιά την καίει, ενώ φοβερός σεισμός γίνεται μόλις ρίχνεται στη φωτιά. Φοβούμενος τη βγάζει και μισοψημένη τη φυλακίζει. Προσευχόμενη η αγία αφήνει την ψυχή της στον Κύριο. Άγγελοι ως νέοι παρουσιαζόμενοι αληθοφανώς, συνοδεύουν την ψυχή της στον τάφο. Ο άρχοντας δε Κυντιανός εξεψύχησε κακώς, όταν τ' άλογά του τον δάγκωσαν και τον καταπάτησαν.

Άγιος Μηνάς

Κάποιος χριστιανός από την Κωνσταντινούπολη, οδεύοντας για το πανηγύρι του αγίου Μηνά και έχοντας μαζί του αρκετά χρήματα, κατέλυσε σε ένα ξενοδοχείο. Ο ξενοδόχος είδε τα ξένα χρήματα και, κυριευμένος από απληστία, σκότωσε τον προσκυνητή, τον διαμέλισε και έβαλε τα κομμάτια του σε μία σπυρίδα (ζεμπίλι). Ενώ σκεφτόταν πού να θάψει τα μέλη του θύματός του για να μην αποκαλυφθεί το έγκλημα, καταφθάνει στο ξενοδοχείο ένας έφιππος στρατιώτης, ο άγιος Μηνάς, και τον ρωτάει επίμονα πού βρίσκεται ο προσκυνητής. Ο ξενοδόχος τον διαβεβαιώνει ότι δεν γνωρίζει τίποτε αλλά ο άγιος ξεπεζεύει, εισέρχεται στα ενδότερα του ξενώνα, βρίσκει την σπυρίδα, την φέρνει μπροστά του και τον ρωτάει με φοβερό και άγριο βλέμμα να του πει ποιος είναι ο νεκρός. Τότε ο φονιάς έφριξε, πέφτοντας άφωνος και τρέμων στα πόδια του άγνωστου ιπέα. Ο άγιος συνάρμοσε τα μέλη του θύματος, προσευχήθηκε και ανέστησε το νεκρό προσκυνητή παραγγέλλοντάς του να δοξάζει τον Θεό. Ο αναστημένος, σαν να είχε εγερθεί από τον ύπνο, κατάλαβε όσα έπαθε, εδόξασε τον Θεό και προσκύνησε τον άγιο. Μόλις ο φονιάς συνήλθε από τον τρόμο του και σηκώθηκε, του πήρε ο άγιος τα κλεμμένα χρήματα και τα επέστρεψε στον προσκυνητή λέγοντάς του να συνεχίσει τον δρόμο του. Έπειτα, για να ολοκληρώσει την ευεργεσία του Θεού, στράφηκε προς τον ξενοδόχο, τον έδειρε όπως του άξιζε, τον ενουθέτησε, του έδωσε συγχώρηση για το έγκλημά του προσευχόμενος γι' αυτόν, καβάλησε το άλογό του και έγινε άφαντος. Τότε μόνο κατάλαβε ο ξενοδόχος ότι ο στρατιώτης αυτός ήταν ο άγιος Μηνάς, γεγονός που θυμίζει την εμπειρία των δύο Αποστόλων κατά την πορεία τους προς Εμμαούς, με την συντροφιά του αναστημένου Χριστού. (Λουκ. 24,31).

Ακόμη ένα θαύμα του αγίου Μηνά έλαβε χώρα το 1826 στο Ηράκλειο της Κρήτης, πόλη στην οποία ιδιαιτέρως τιμάται ο άγιος. Το 1821, μετά την έκρηξη της μεγάλης Ελληνικής Επανάστασης εναντίον των Τούρκων, οι κατακτητές προχώρησαν σε σφαγές χιλιάδων αμάχων σε πολλές περιοχές. Από τους πρώτους που πλήρωσαν με το αίμα τους την επανάσταση ήταν και οι κάτοικοι της Κρήτης. Μεταξύ των χιλιάδων θυμάτων ήταν ο Μητροπολίτης Κρήτης, οι Επίσκοποι Χανίων, Κνωσού, Χερσονήσου, Λάμπης, Σητείας κ.α. οι οποίοι εσφάγησαν, την 24η Ιουνίου 1821, στον περίβολο του Μητροπολιτικού Ναού του Ηρακλείου. Μάλιστα ο ιερουργών ιερέας εσφάγη πάνω στην Αγία Τράπεζα! Πέντε χρόνια αργότερα, το 1826, οι Τούρκοι του Ηρακλείου σχεδίαζαν να προβούν σε σφαγή των χριστιανών, και πάλι στον Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Μηνά, στις 18 Απριλίου, ημέρα του Πάσχα, την ώρα της αναστάσιμης Θείας Λειτουργίας για να πιάσουν τους Χριστιανούς απροετοίμαστους. Για αντιπερισπασμό έβαλαν φωτιά σε διάφορα απομακρυσμένα σημεία της πόλης, ενώ οπλισμένα στίφη είχαν συγκεντρωθεί έξω από το ναό, περιμένοντας την ώρα της αναγνώσεως του Ευαγγελίου για να εισβάλουν και να αρχίσουν την σφαγή. Μόλις όμως άρχισε η ανάγνωση εμφανίσθηκε ένας ασπρομάλλης ηλικιωμένος ιππέας που έτρεχε γύρω από το ναό κραδαινοντας το ξίφος του και κυνηγώντας τους επίδοξους σφαγείς οι οποίοι τράπηκαν πανικόβλητοι σε φυγή. Έτσι σώθηκαν οι πολύπαθοι χριστιανοί του Ηρακλείου από τον φοβερό κίνδυνο. Οι Τούρκοι νόμισαν ότι ο καβαλάρης ήταν μουσουλμάνος πρόκριτος απεσταλμένος από τον διοικητή της πόλης για να ματαιώσει την σφαγή. Όταν διαμαρτυρήθηκαν στον διοικητή, αυτός τους διαβεβαίωσε ότι δεν γνώριζε τίποτε και μάλιστα διαπιστώθηκε ότι ο συγκεκριμένος πρόκριτος δεν είχε βγει καθόλου από το σπίτι του. Κατάλαβαν τότε οι Τούρκοι ότι επρόκειτο για θαύμα του αγίου Μηνά, κοινοποίησαν το γεγονός στους Έλληνες και από τότε οι μουσουλμάνοι ηυλαβούνται πολύ τον άγιο, προσφέροντας μάλιστα και δώρα στο ναό του. Το θαύμα αυτό του αγίου Μηνά καθιερώθηκε να τιμάται στο Ηράκλειο την Τρίτη της Διακαινησίμου, οπότε και εκτίθεται σε προσκύνηση, κατά τον εσπερινό, λείψανο του αγίου.

Αγία Άννα

Μια γυναίκα από την Άρτάκη άρρώστησε μαζί με το παιδί της. Είχαν γυρίσει παντού όπου μπορούσαν σε γιατρούς και σε προσκυνήματα. Ήλθαν και στην Άγία Άννα. Το παιδί είχε ντυθῆ καλογεράκι. Έμειναν στο Προσκύνημα με προσευχή και νηστεία 40 ἡμέρες. Καθημερινὰ γινόταν στο ὄνομά τους θεία λειτουργία και ἁγιασμός. Τὴν 40ῃ ἡμέρα τῆ στιγμῆ τοῦ ἁγιασμοῦ, καθὼς οἱ ἄρρωστοι ἦσαν καθιστοὶ δίπλα-δίπλα καὶ κρατοῦσαν, κατὰ τὴ συνήθεια, στὴν ἀγκαλιά τους τὴν

είκόνα, ἡ Ἁγία Ἄννα ἔκαμε τὸ θαῦμα τῆς. Ἡ εἰκόνα ἄρχισε νὰ κινεῖται, σὲ ὅλο τὸ σῶμα τους, ὕστερα στάθηκε ὀριζόντια στὸ κεφάλι τῆς ἄρρωστης καὶ στριφογύριζε σὰν προπέλα. Ἀόρατη δύναμη στὴ συνέχεια πῆρε τὴν ἄρρωστη καὶ τὴν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μὲ κατεύθυνση πρὸς τὴ θάλασσα. Τὸ παιδί ἀκολουθοῦσε. Μόλις πάτησε τὸ πόδι τῆς ἡ ἄρρωστη στὴ θάλασσα, τράβηξε τὸ παιδί τῆς μπροστά. Τὸ βούτηξε τρεῖς φορές μέσα στὴ θάλασσα καὶ μετὰ τὸ ἄφησε. Ὅταν γίνονταν αὐτὲς οἱ σκηνές, ἦσαν πολλοὶ ἐκεῖ μαζεμένοι καὶ ἀκολουθοῦσαν. Μερικοὶ ἔτρεξαν καὶ ἔβγαλαν τὸ παιδί ἀπὸ τὸ νερό. Ἡ εἰκόνα στὴ συνέχεια εἶχε ἀπλωθῆ ὀριζόντια στὴ θάλασσα, ἡ δὲ ἄρρωστη κρατιόταν ἀπ' αὐτήν. Τῆς ἔκαμε τρεῖς γύρους μέσα στὴ θάλασσα καὶ τὴν ἔβγαλε ἔξω ὄρθια. Ἡ γυναῖκα μὲ τὴν εἰκόνα στὸ κεφάλι πατώντας στὴ στεριά ἔκαμε ἐμετό, κι' ἔβγαλε ἓνα πρᾶγμα ἄσχημο ἀπὸ μέσα τῆς. Ξαναγύρισαν στὴν Ἐκκλησία, μὲ τὴν εἰκόνα στὸ κεφάλι. Ἐτελείωσε καὶ ὁ ἁγιασμὸς ποὺ εἶχε διακοπῆ. Πῆραν τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὴν ἄρρωστη καὶ τὴν ἔβαλαν στὴ θέση τῆς. Ἀπὸ τότε ἔμεινε ὑγιὴς καὶ αὐτὴ καὶ τὸ παιδί τῆς καὶ δόξαζαν μὲ εὐγνωμοσύνη τὴν Ἁγία γιὰ τὴν εὐεργεσία τῆς.

Αγία Μαρίνα

Ἡ αγία Μαρίνα καταγόταν ἀπὸ τὴν Αντιόχεια τῆς Πισιδίας καὶ ἐδράσε τὴν ἐποχὴ τοῦ αυτοκράτορα Κλαυδίου. Ἦταν μοναχοκόρη καὶ μάλιστα ὁ πατέρας τῆς ἦταν ἱερέας τῶν ειδώλων. Δὲν εἶχε συμπληρώσει τὸ δωδέκατο ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς ὅταν πέθανε ἡ μητέρα τῆς καὶ ὁ πατέρας τῆς ἀνέθεσε τὴν ἀνατροφή τῆς σὲ κάποια χριστιανὴ γυναῖκα. Ἡ αγία Μαρίνα τότε διδάχθηκε τὸν Χριστιανισμό καὶ ἀνοίξε τὴν ψυχὴ τῆς γιὰ νὰ δεχτεῖ τὸν σωτῆρα τῆς Χριστό. Ὅταν ὁ ἐπαρχὸς Ολύμβριος πληροφορήθηκε τὰ σχετικά μὲ αὐτή, διέταξε νὰ τὴν οδηγήσουν μπροστά του καὶ προσπάθησε μὲ κάθε μέσο νὰ τὴν μεταπείσει. Μάλιστα, θαμπωμένος ἀπὸ τὴν ομορφιά τῆς, τῆς ζήτησε νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Εκείνη ἀρνήθηκε καὶ συνέχισε νὰ ομολογεῖ τὴν πίστη τῆς. Γι' αὐτὸ καὶ υπέστη φρικτὰ βασανιστήρια. Ἀφοῦ τῆς καταξέσκισαν τὶς σάρκες μὲ σιδερένια νύχια, τὴν ἐρίξαν στὴ φυλακὴ. Ὅταν τὴν ἀνέκρινε γιὰ δευτέρη φορὰ καὶ διαπίστωσε ὅτι παρέμενε ἀκλόνητη τὴν ἔκαψε μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Τότε ὅμως συνέβη μέγα θαῦμα: Οἱ πληγές τῆς ἐκλείσαν καὶ ὅσοι βρισκόνταν ἐκεῖ ἐγίναν ἀμέσως χριστιανοί. Ὁ ἐπαρχὸς ἐξοργισμένος διέταξε νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν καὶ ἔτσι ἡ αγία ἔλαβε τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ἅγιος Σπυρίδωνας

Με τὴν προσευχὴ του μάζευε τὰ σύννεφα κ' ἐβρεχε σὲ καιρὸ ξηρασίας, γιάτρευε τὶς ἀρρώστιες, τιμωροῦσε τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους, ὅπως ἔκανε μὲ κάποιους

μαυραγορίτες που γκρέμισε τις αποθήκες που φυλάγανε το σιτάρι, ενώ ο κόσμος πέθαινε από την πείνα, και καταπλακωθήκανε μαζί με το σιτάρι. Και εξούσε με τόση φτώχεια, που σαν πήγε κάποτε ένας φτωχός να τον βοηθήσει για να πληρώσει κάποιο χρέος του, δεν είχε να του δώσει τίποτα, και με θαύμα έκανε μαλαματένιο ένα φίδι που βρέθηκε σ' εκείνο το μέρος, και το έδωσε στον φτωχό, κ' εκείνος το έλιωσε και πλήρωσε το χρέος του. Άλλη φορά πάλι έγινε κατακλυσμός, και τα ποτάμια ξεχειλίσανε και πλημμύρισε η χώρα, κι ο άγιος Σπυρίδωνας προσευχήθηκε και τραβήξανε τα νερά και στέγνωσε ο νεροπατημένος τόπος. Γιάτρεψε και τον βασιλέα Κωνσταντίνο που είχε αρρωστήσει από κάποια αγιάτρευτη αρρώστια, ένα διάκο που βουβάθηκε τον έκανε καλά, κακούς και πλεονέκτες ανθρώπους τιμώρησε με υπερφυσική δύναμη, και πλήθος άλλα θαύματα έκανε, ώστε να τον φοβούνται οι άδικοι και οι αδικημένοι να τον έχουνε για προστάτη και καταφύγιο. Αλλά πάντα είχε μεγάλη αγάπη και συμπάθεια στους αμαρτωλούς, γι' αυτό κάποιοι κλέφτες που πήγανε μια νύχτα να κλέψουνε πρόβατα από τη μάνδρα του, που τη συντηρούσε για να βοηθά τους πεινασμένους, τυφλωθήκανε και δεν μπορούσανε να φύγουνε, και πιάσανε και φωνάζανε να τους ελεήσει. Κι ο άγιος όχι μοναχά τους ξανάδωσε το φως τους, αλλά τους χάρισε κι ένα κριάρι, γιατί, όπως τους είπε, είχανε κακοπαθήσει όλη τη νύχτα, κι αφού τους νουθέτησε να 'ναι καλοί άνθρωποι, τους έστειλε στα σπίτια τους χωρίς να μάθει τίποτα η εξουσία για την κλεψιά που θέλανε να κάνουνε. Προέλεγε δε και όσα ήτανε να γίνουνε με ακρίβεια, ώστε να τον θαυμάζει ο κόσμος σαν ένα υπεράνθρωπο πρόσωπο, αφού από τσομπάνης αξιώθηκε να ανεβεί σε τέτοιο ύψος. Και στην Πρώτη Οικουμενική Σύνοδο που έγινε στη Νίκαια, ήτανε κι ο άγιος Σπυρίδωνας ανάμεσα στους τριακοσίους δέκα οκτώ θεοφόρους πατέρας και, παρ' όλο που δεν γνώριζε γράμματα, αποστόμωσε τον αιρεσιάρχη Άρειο που ήτανε ο πιο σπουδασμένος στα γράμματα από όλους τους δεσποτάδες.

Όλον τον καιρό που έζησε δεν έπαψε να κάνει θαύματα. Το μεγαλύτερο ήτανε η ανάσταση της πεθαμένης κόρης του που σηκώθηκε από το μνήμα και μαρτύρησε σε ποιο μέρος είχε φυλάξει τα χρήματα που της εμπιστεύθηκε κάποια γυναίκα, και πάλι ξανακοιμήθηκε. Κάποτε πήγε στον άγιο μια γυναίκα που είχε ένα παιδάκι και της πέθανε, και τον παρακαλούσε με δάκρυα πολλά να το αναστήσει, τόσο συνηθισμένοι ήτανε οι άνθρωποι, που τον γνωρίζανε, στα θαύματα που έκανε ο άγιος. Και εκείνος το ανάστησε με την προσευχή του. Μα η μητέρα του σαν το είδε ζωντανό, από την πολλή χαρά της πέθανε η ίδια. Κι ο άγιος Σπυρίδωνας ανέστησε και τη γυναίκα. υτά τα μεγάλα θαύματα ξακουσθήκανε στον κόσμο, κι ο άγιος Σπυρίδωνας, ζώντας ακόμα, τιμήθηκε σαν άγιος και θαυματουργός. Και έως τώρα κάνει πολλά θαύματα το σκήνωμά του που είναι ο θησαυρός των

Κερκυραίων. Όταν λειτουργούσε, παραστεκότανε Άγγελοι που τους βλέπανε με τα μάτια τους πολλοί από τους ευσεβείς χριστιανούς, και που έλεγε το “Ειρήνη πάσι”, οι Άγγελοι αντιφωνούσανε “Και τω πνεύματί σου” αντί των ψαλτάδων, και τον περιέλουζε κάποια υπερφυσική φωτοχυσία.

Αγία Ευθυμία

Στην εποχή του Θεοδοσίου του Μικρού, το 410, κάποιος μοναχός και ιερέας, ο Ευτύχιος, έγινε αρχηγός αιρέσεως. Ισχυριζόταν ότι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός έχει μόνο μια φύση και μια ενέργεια Θεότητας. Αυτός καθαιρέθηκε από τον άγιο Φλαβιανό, Πατριάρχη Κων/πόλεως. Αλλά ο Ευτύχιος δεν έπαυσε να ταρασσει την Εκκλησία μέχρι που πέθανε ο Θεοδόσιος. Όταν ανέβηκε στην εξουσία ο Μαρκιανός, διέταξε να συγκροτηθεί Οικουμενική Σύνοδος στη Χαλκηδόνα το 451 μ.Χ. για να εξετασθεί το θέμα. Συγκεντρώθηκαν, λοιπόν, εξακόσιοι τριάντα επίσκοποι και συγκρότησαν την αγία Δ΄ Οικουμενική Σύνοδο. Αφού συζητήθηκε το όλο θέμα καταδίκασαν τη πλάνη και αναθεμάτισαν τον Ευτύχιο. Επειδή όμως οι αιρετικοί δεν πείθονταν στις αποφάσεις της Συνόδου, οι Πατέρες έκαναν το εξής: Έγραψαν και οι Ορθόδοξοι και οι αιρετικοί Μονοφυσίτες σε δύο ξεχωριστά βιβλία τις απόψεις επί του θέματος. Έπειτα άνοιξαν τη θήκη, που περιείχε το λείψανο της αγίας Ευθυμίας, και τοποθέτησαν τα δύο βιβλία στο στήθος της αγίας. Μετά από ορισμένο χρόνο άνοιξαν πάλι τη θήκη και είδαν το βιβλίο των Ορθοδόξων, που περιείχε και την απόφαση της Συνόδου, να το κρατά η Μάρτυς στην αγκαλιά της και των αιρετικών να βρίσκεται στα πόδια της. Απ’ αυτό το θαύμα οι μεν Ορθόδοξοι στηρίχθηκαν στην πίστη και δόξασαν τον Θεό, οι δε αιρετικοί κατανικήθηκαν.

Αρχάγγελος Μιχαήλ ο Πανορμίτης

Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ ο Πανορμίτης, πέρα από τα αμέτρητα επιβεβαιωμένα Θαύματα που έχει επιτελέσει και επιτελεί εδώ και εκατοντάδες χρόνια στην Ιερά αυτή Μονή της Σύμης, πραγματοποιεί και ένα διαχρονικό (ανά τους αιώνες) και ταυτόχρονα μοναδικό παγκοσμίως Θαύμα, σε όσους πιστούς βρίσκονται σε διάφορα μέρη του κόσμου και δεν έχουν τη δυνατότητα να έρθουν οι ίδιοι στο μοναστήρι του.

Εκείνος που αδυνατεί την παρούσα στιγμή να επισκεφθεί την Ιερά Μονή, μπορεί μέσα σε ένα μικρό μπουκαλάκι, είτε από εμφιαλωμένο νερό είτε από πορτοκαλάδα (πλαστικό κατά προτίμηση, ως πιο ανθεκτικό), να τοποθετήσει θυμίαμα, ένα χαρτί με τα «Υπέρ Υγείας» και τα «Υπέρ Αναπαύσεως» ονόματα εκείνων που επιθυμεί, ένα χαρτάκι με το ονοματεπώνυμο, τη διεύθυνση ή και το τηλέφωνό του. Επίσης,

μπορεί να συμπεριλάβει και ένα γράμμα προς το μοναστήρι, για οποιοδήποτε θέμα τον απασχολεί και θα ήθελε να γίνει θέμα προσευχής στην Ιερά Μονή.

Αφού τοποθετήσει μέσα όλα αυτά τα αφιερώματα για τον Ταξιάρχη και κλείσει το μπουκαλάκι, μπορεί, είτε από ένα λιμάνι είτε από κάποιο πλοίο που βρίσκεται στα ανοιχτά να πετάξει το μπουκαλάκι στη θάλασσα, αφού πρώτα προσευχηθεί στον Αρχάγγελο Μιχαήλ τον Πανορμίτη και του ζητήσει να το οδηγήσει ο ίδιος στο μοναστήρι του στη Σύμη. Ο Πανορμίτης θα το αναλάβει και το μπουκαλάκι με τα αφιερώματα θα φθάσει τελικά στη Σύμη, στον όρμο της Ιεράς Μονής, ή διαφορετικά θα μπλεχτεί στα δίκτυα των ψαράδων στα ανοιχτά του νησιού. Σε κάθε περίπτωση όμως, ο τελικός προορισμός του θα είναι να καταλήξει άθικτο στα χέρια των ανθρώπων του μοναστηριού, οι οποίοι με τη σειρά τους (ως επιβεβαίωση του θαύματος, «προς Δόξαν Θεού») θα αποστείλουν ευχαριστήρια επιστολή προς τον πιστό που το έστειλε, ευχαριστώντας τον για τα αφιερώματα. Στην Ιερά Μονή φυλάσσονται μέχρι σήμερα αφιερώματα, που ταξίδεψαν μόνα για τον Πανορμίτη από διάφορα μέρη του κόσμου (όπως για παράδειγμα από την Αυστραλία) και από διάφορες εποχές. Τα παλιά τα χρόνια, οι πιστοί έστελναν με τον τρόπο αυτό τα αφιερώματά τους μέσα σε γυάλινα μπουκάλια, ακόμα και σε κιβώτια!

Αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ

Στα χρόνια της βασιλείας του Νικηφόρου Γ΄ του Βοτανειάτη (1078-1081), ησύχαζε στο Άγιον Όρος, στην τοποθεσία Δάφνη, ο μοναχός Ευθύμιος με την συνοδεία του. Ύστερα όμως από επιδρομή των Σαρακηνών, αναγκάστηκαν να φύγουν και να εγκατασταθούν στη θέση που βρίσκεται σήμερα η μονή Δοχειαρίου. Αυτοί έχτισαν εκεί τη μονή. Τον Ευθύμιο διαδέχθηκε ο ανηψιός του Νεόφυτος. Ο Νεόφυτος είχε στον κόσμο μεγάλη περιουσία, που τη διέθεσε τώρα για να χτίσει εκκλησία και ν' ασφαλίσει τη μονή με τειχόκαστρο και πύργο. Ήταν όμως λυπημένος, γιατί τα χρήματά δεν επαρκούσαν για την αγιογράφηση του ναού. Ζήτησε τότε τη βοήθεια του Θεού, κι Εκείνος απάντησε με το ακόλουθο θαύμα:

Εξήντα μίλια από το Άγιον Όρος, στο νησί Λόγγος, είχε η μονή ένα μετόχι, κι εκεί κοντά βρισκόταν στύλος αρχαίος με την επιγραφή: «Όποιος με χτυπήσει στο κεφάλι, θα βρει χρυσάφι άφθονο».

Πολλοί δοκίμαζαν, πετώντας πέτρες στην κορυφή του στύλου, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Κάποτε ένας εικοσάχρονος νέος, εργάτης στο μετόχι της μονής αφού συλλογίστηκε πολύ, αποφάσισε να σκάψει στο σημείο όπου έπεφτε η σκιά της κορυφής του στύλου με την ανατολή του ήλιου. Καθώς έσκαβε, βρήκε μια

μαρμάρινη πλάκα, και κάτω απ'; αυτήν ένα μεγάλο χάλκινο δοχείο γεμάτο χρυσά νομίσματα.

Χαρούμενος για το εύρημα, σκεπάζει το δοχείο και τρέχει στο μοναστήρι.

-Γέροντα, λέει εμπιστευτικά στον ηγούμενο Νεόφυτο, βρήκα χρυσάφι πολύ στο μετόχι μας. Δώσε ευλογία να έρθουν μοναχοί, για να το φέρουμε στο μοναστήρι.

Ο ηγούμενος κάλεσε τρεις μοναχούς, που, με οδηγό το νέο, πήγαν, έβγαλαν το χάλκωμα μαζί με το μάρμαρο που το σκέπαζε, μπήκαν στο καΐκι και ξεκίνησαν για το μοναστήρι. Οι μοναχοί όμως δεν άντεξαν στον πειρασμό. Σκέφτηκαν να ρίξουν τον εργάτη στη θάλασσα και ν' αρπάξουν το χρυσάφι. Έτσι κι έκαναν. Όταν άρχισε να βραδιάζει, έδεσαν το μάρμαρο στο λαιμό του νέου και τον πέταξαν στη θάλασσα. Εκείνος ενώ βυθιζόταν, φώναξε:

- Άγιοι αρχάγγελοι σώστε με!

Αμέσως παρουσιάστηκαν οι αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ σαν αετοί χρυσόφτεροι, τον άρπαξαν από το βυθό και τον μετέφεραν αστραπιαία μέσα στην εκκλησία του Δοχειαρίου.

Οι μοναχοί, στο μεταξύ, μοιράστηκαν το χρυσάφι, το έκρυσαν έξω από το μοναστήρι και οι ίδιοι έμειναν στον αρσανά. Ο νέος, μέσα στην εκκλησία, από το φόβο του κοκάλωσε και αποκοιμήθηκε. Όταν σήμανε ο όρθρος και πήγε ο εκκλησιαστικός ν' ανοίξει την εκκλησία, είδε μέσα το νέο και τρόμαξε. Τρέχει τότε στον ηγούμενο και του λέει:

-Γέροντά μου, είδα ένα φάντασμα στην εκκλησία και δεν μπορώ να μπω.

-Μη φοβάσαι, του απαντάει εκείνος. Κάνε το σταυρό σου και προχώρησε με θάρρος.

Ο μοναχός έκανε δεύτερη απόπειρα, αλλά είδε και πάλι το νέο. Κάλεσε τότε τον ηγούμενο, που διαπίστωσε πως το φαινόμενο ήταν αληθινό. Ο νέος κοιμόταν πεσμένος στο έδαφος, με την πέτρα δεμένη στο λαιμό. Ο γέροντας χτύπησε κάτω το ραβδί του και το παιδί ξύπνησε.

- Πού βρίσκομαι; ρώτησε. Μου φαίνεται πως είμαι στη θάλασσα, όπου μ' έριξαν οι μοναχοί.

- Δεν ξέρεις πού βρίσκεσαι; Είσαι στο μοναστήρι, μέσα στην εκκλησία. Εγώ είμαι ο ηγούμενος Νεόφυτος. Πες μου λοιπόν, πώς βρέθηκες εδώ;

Το παιδί ζήτησε να το αφήσουν λίγο για να συνέλθει, κι ύστερα διηγήθηκε ό,τι είχε συμβεί. Το πρωί ο ηγούμενος συνάντησε τους τρεις εκείνους μοναχούς, που είχαν στο μεταξύ ανεβεί στη μονή, και τους ρώτησε:

- Πατέρες, τι έγινε με το θησαυρό;

- Ψέματα ήταν, γέροντά μου, απάντησαν εκείνοι. Μας απάτησε ο νέος, γι' αυτό τον απειλήσαμε κι έφυγε.

- Καλά. Πάμε τώρα στην εκκλησία να ευχαριστήσουμε το Θεό.

Μπαίνοντας στο ναό, βλέπουν κατάπληκτοι το παιδί με την πέτρα δεμένη στο λαιμό του. Ήταν τόσο αναπάντεχο, που έμειναν άφωνοι. Ο ηγούμενος τους απείλησε κι έφεραν όλο το θησαυρό στο μοναστήρι. Ύστερα τους έδιωξε για πάντα, ενώ το νέο τον κούρεψε μοναχό. Την εκκλησία την αγιογράφησε και την αφιέρωσε στους αγίους Ταξιάρχες Μιχαήλ και Γαβριήλ.